

[Ninn-Hansen.]

den afgift på 5 øre pr. række, der blev indført i 1951, skønt denne afgift er blevet angrebet, også af idrætsorganisationerne. Efter min opfattelse vil det imidlertid ikke under de nuværende finansielle forhold være forsvarligt hverken at forøge statens udgifter eller at slette den nævnte afgift.

Lovforslaget går ud på at sikre idrætten halvdelen af tipstjenestens overskud. Det er således ganske i overensstemmelse med de ønsker, der flere gange er fremsat af Dansk Idræts-Forbunds formand, landsretsagfører Leo Frederiksen, og med de ønsker eller de krav, kan man vel sige, der er blevet vedtaget på Dansk Idræts-Forbunds repræsentantskabsmøder.

I den tid, tipstjenesten har eksisteret, har idrætten kun modtaget ca. en trediedel af det samlede overskud og har ikke større mulighed for at forøge sin andel efter de nuværende regler, da kun 10 pct. af den del af det årlige overskud, der overstiger 4 mill. kr., tilfalder idrætten. Det er ikke alene Dansk Idræts-Forbund, der er utilfreds med denne fordeling. På De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeningers årsmøde i Svendborg sidste lørdag udtalte formanden, det ærede medlem hr. Arnth Jensen, ifølge „Berlingske Aftenavis“ for den 19. november — jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„Jeg finder, at trods den væsentlige forbedring, der indtrådte ved tipstjenestens indførelse, er idrætten stadig stedmoderligt behandlet i forhold til de andre nordiske lande. Dels tager staten en stor andel som ren beskatning, dels tager den indirekte ved at lade tipstjenesten overtage statsudgifter, som ellers på anden måde skulle udredes af staten. I Norge går der ikke een øre af tipspengene til staten, men hele det indkomne overskud tilfalder tre formål — idræt, forskning og videnskab“.

Jeg er glad for, at det ærede medlem har taget det spørgsmål op netop på dette tidspunkt og henvist til Norge, hvor idrætten modtager langt større beløb af tipstjenesten, end tilfældet er her i landet.

Ved den sidste fordeling af tipsmidlerne modtog idrætten 3,16 mill. kr. Havde det nu fremsatte lovforslag været gældende, ville dens andel være steget med godt

1 mill. kr. Det forekommer mig vel begrundet at foretage en sådan ændring.

Da tipsloven blev vedtaget i 1948, var det hensynet til idrætten, der bevirkede lovens gennemførelse, men også modstanderne af tipningen ønskede at støtte idrætten og foreslog statsbevillinger dertil. Jeg ser ingen grund til at genoptage den diskussion for og imod tipning, der dengang fandt sted, og hvori jeg jo ikke selv havde lejlighed til at deltage. Min begrundelse for at fremsætte forslag om ændring i denne lov er alene interessen for idrættens vilkår her i landet. Derfor kan jeg kun glæde mig over, at både tilhængere og modstandere af tipning dengang ønskede at støtte idrætten, og at dette ønske var begrundelsen for lovens tilblivelse.

Jeg synes også, det i denne forbindelse bør nævnes, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, da han som finansminister fremsatte det første lovforslag om tipning i 1947, i sin fremsættelsestale regnede med, at ca. to trediedele af overskuddet ville gå til idrætsformål. Når dette ikke er blevet tilfældet, skyldes det, at omsætningen er blevet større, end man dengang regnede med, men idrætten har ikke haft større glæde af denne stigning, dens andel er alligevel ikke blevet væsentligt større end de dengang anslåede ca. 3 mill. kr. De nuværende fordelingsregler har således bevirket, at idrætten, der medvirker til at skaffe penge tilveje, ikke kan få mere trods den skete værdiforringelse.

I folketingets spørgetid den 20. oktober 1954 opfordrede jeg den højtærede finansminister til at søge loven ændret. Jeg opfattede selv den højtærede finansministers svar således, at det måtte betragtes som imødekommende, men der er desværre ikke sket noget siden. Den højtærede minister erklærede, at sagen ville blive taget op til overvejelse, når han havde set budgetter over idrættens behov og en redegørelse for idrætsudøvernes kontingenter. Dansk Idræts-Forbund har den 12. november 1954 tilsendt den højtærede finansminister en sådan redegørelse, der viser, at forbundets mere end 800 000 medlemmer betaler 12,5 mill. kr. i årlige kontingenter, men kun modtager 1,5 mill. kr. af tipsmidlerne. Når man tænker på den støtte, der efter ungdomsskoleloven gives til deltagere i aften-